

19 Αυγούστου 2023

Βασίλης Μιχαηλίδης: Η Χιώτισσα

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα / Λαογραφία & Μουσεία / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Βασίλη Μιχαηλίδη

Αντάν εκόψαν τους Δεσποτάες
Μεσ' σ' τζείν τα βάσανα τα πολλά,
πούρταν καμπόσοι Αρναουτάες

στην Λεμεσόν με το Χατζιαλάν
τζι είχαν τον μαύρον Χάρον μιτά τους
τζι ο κόσμος έτρεμεν τάρματά τους,
πούτουν οι τόποι νεκατσσ'ιασμένοι
κάθε καντούνιν τζιαι μαχαλλάς
τζι ήτουν στα σπίδκια τους τρυπωμένοι
που τα σουρούπκια του φού οι λάς,

10

πάνω στην βράσην τζιείν' του θανάτου
εις της Αγιάναπας την μερκάν
τα λιοβουττήματα 'νού Σαββάτου
πώξω μιας πόρτας είσσην μιάν ρκάν
δκιακονητίαν τζι επαρακάλεν
με την βραγνήν της φωνήν τζι ελάλεν:
-Κάμε, τζυρά μου, το ψυσσικόν σου
τζι εμέν τανήμπορου του μιστού,
να σου χαρύν' ο Θεός το φώς σου
τζι' άς έν για τώνομαν του Γριστού.

20

Ευτύς αννοίει τζιαι ποσσεπάζει
πώναν πορτίν του παναθυρκού

πουπανωθκιόν της τζιαναστενάζει
σγιάν την αντζιέλισαν μια Τουρκού.
Θωρεί την ρκάν τζαι πάλε θωρεί την
τζαι με το νέψιμόν της καλιεί την.
Η ρκα εβώβωσεν στην θωρκάν της
τζι έν είπεν λόον ποτζεί τζαι τζεί,
γιατ' είδεν άρπα την ομορφκιάν της
τζι εστάθην τζι έμεινεν ξηστητζιή.

30

Αναστενάζ' η Τουρκού παππέσσω
τζι είπεν περίλυπη σιανά:
-Βουράτε, σκλάβες, φέρτε την έσσω
τούν την Ρωμαίισαν πού δκιακονά.
Τζι ευτύς οι σκλάβες με την χαράν τους
βουρούν, τζι εφέραν την στην τζιυράν τους.
Ότι τζι' εστράφησαν τζι' εσταθήκαν
τζι' εκαρτερούσασιν να τους πή,
μ' έναν της νέψιμον εχαθήκαν
άψαν τζι' εσβήσασιν σγιάν στραπή.

40

Πριχού ν' αρκέψη να πή το πείν της
η πληξημιά η Τουρκού στην ρκάν,

το κλάμαν έπνιξεν την φωνήν της
τζιαι πκιόν δεν είσσιεν παρηορκάν.
Αννοίει η ρκά τζιαι παρηορά την
τζι' ούλα την μάναν της αρωτά την:
-Είντα σσίεις, κόρη μου, πικραμμένη
τζι' έσσιεις τα μμάδκια σου ποταμούς;
πέ μου τζιαι μεν πής πως είμαι ξένη·
δεν έσσιει πλάσμαν δίχως καμούς.

50

Μέσ' στούν τον κόσμον, κόρη μου, ζζιούμεν
τζι' έχομεν ούλλοι μας το γραφτόν·
που την βουλήν του Θεού να βκούμεν
δεν είναι, κόρη μου, βουλετόν.
Έχομεν ούλλοι δικούς θαμμένους·
ο Χάρος πκοιούς δεν έσσιει καμένους;
Ή πλήξη πώπαθεν η καρκιά σου
σφάζει τζιαι Τούρκον τζιαι Γρισκιανόν·
θέλω να μείνω κόμα μιτά σου
τζι' ας πα' να χάσω το Σπερινόν.

60

Περίτου άψασιν τα λαμπρά της,

περίτου η πλήξη την συμπουρκά,
περίτου έκρουσεν η καρκιά της
απού τα λόγια πούπεν η ρκά.
Τζιαι σαν αρνάδα ωεροκαμένη
ππέφτει στο στήθος της ρκάς κλαμένη
τζι' αρκ'εύκει φίλημαν του σταυρού της
τζι' η σκοτωμένη της η φωνή
κρυφή εξέβητζιεν του λαιμού της:
-Άχ! είμαι, θκειούλλα μου, Γριστιανή.

Αναβατός Χίου

70

-Πάψε τα δάρκα σου, πκιον κανεί σε

πάνω στες βούτσσιες σου να τζιυλούν
τζιαι πέ μου, κόρη μου, πόθθεν είσαι
τζιαι τώνομάν σου πώς το λαλούν.
-Από την Χίον την ματζιελλεμένην
τζιαι τώνομάν μου λαλούν μ' Ελένη.
-Τζιαι πκοιοί, κορούλλα μου, σ' ετουρτζιέψαν;
τζιαι πκοιοί σου κάμαν τούν' το κακόν;
γονιούς δεν είσσιες, τζι' εν σε γυρέψαν;
μάγκου δεν είσσιες μακροδικόν;

80

-Τζιαι που εν τζιείνος ο νούς, α θκειούλλα,
τζιαι τζιείν' η όρεξη τζι' η ζωή,
τζιαι που εν τζιείν' η γερή καρτούλλα
πων να τα πή κ'αι να μέν ραή·
θωρώ νεκρούς 'κόμα ομπροστά μου·
τζι' εν ο βασμός 'κόμα μέσ' στα φκιά μου·
ήτουν της σόρτας μου, θκειά, τζι' εμέναν
να δώ την Χίον μου ματζιελλειόν,
να ππέσω δίχως γονιούς στα ξένα
τζιαι να με τρώη το νεκαλειόν.

90

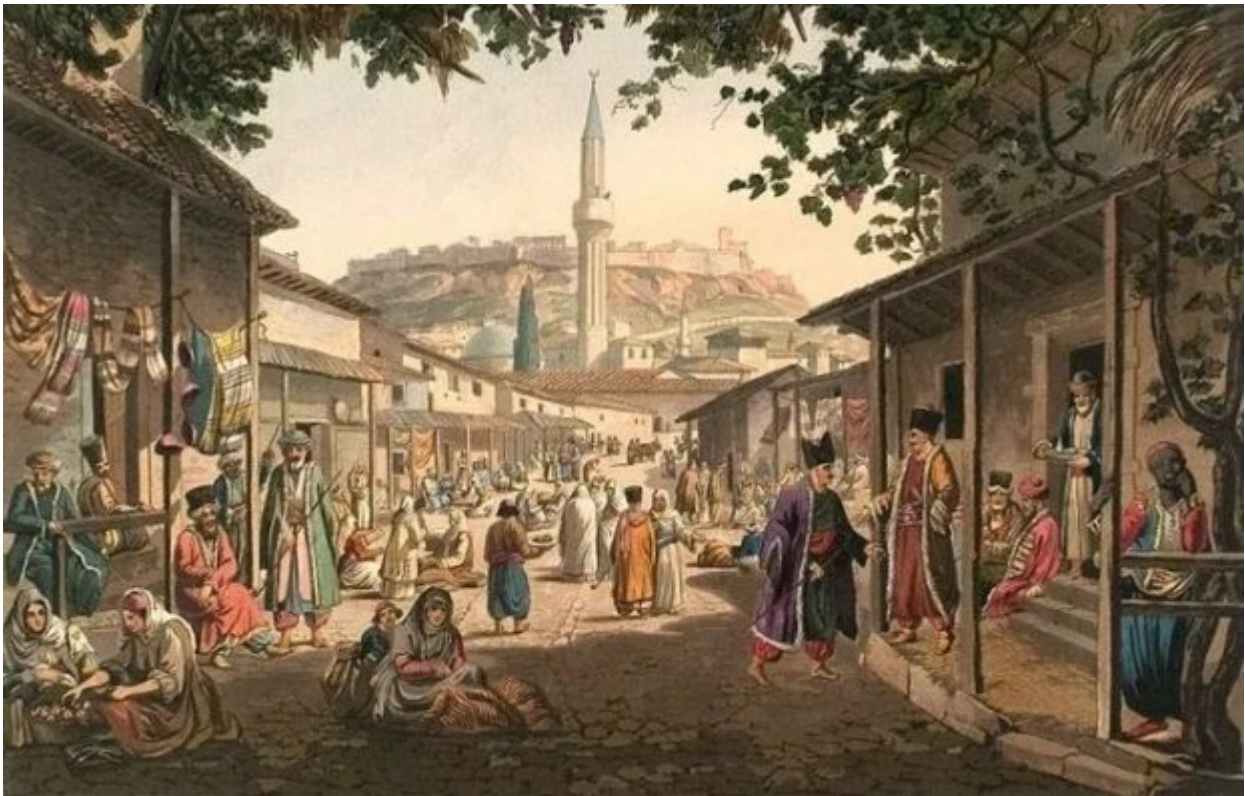
Η Τρίτη εν μέρα καταραμένη
τζι' ήτουν η μέρα τούν' του κακού
τζι' είμαστον έσσω μας τρυπωμένοι
απού τον φόον του μασσιαιρκού·
τζιαι με τον φόον εις την καρκιάν τους
οι λας εβκήκαν εις την δουλειάν τους.
Που τον τζιαιρόν της Λαμπρής που κάμαν
τζιειν ταλλησμόνητον ματζιελλειόν
που τότες έν μας λείπει το κλάμαν·
πάντα με πίκρες τζιαι νεκαλειόν.

100

Τζιειν' την ημέραν τζιαι τζιειν' την ώραν
που γίνην πάλε τούν' το κακόν
αρφός μου ήτουν έξω στην Χώραν
τζι' ο τζιύρης μούτουν εις το χωρκόν
τζι' οι Τούρτζιοι έξω αρματωμένοι
εκαρτερούσαν τριβιτζιασμένοι·
Εγιώ τζι' η μάνα μου οι πικραμμένες
είχαμεν πάντα παρατζιελιάν
τζι' ήμαστον έσσω ρωμανισμένες
προσκολισμένες εις την δουλειάν.

110

Εγιώνη επότιζα τα καβάτζια
τζι' ήτουν το χώμαν πολλά σκληρόν
τζι' είχαν τζιαι σύρπην πολλήν ταυλάτζια
τζι' ούλλον τζι' εστ'αλωνεν το νερόν·
τζι' ήμουν βκιαστή τζιαι δισπιρκασμένη
τζι' ήμουν δρωμένη τζιαι ποσταμένη·
η μάνα μώθεν να ξηντιλήση
του πιθαρκού τον καταστατόν
τζι' επεριπκοιέτουν ν' ανανατζινήση
νάκκον προζύμιν για ζυμωτόν.

120

Θεέ μου, μεν δώκης έτσι σόρταν!

κάλλιον το πλάσμαν να μέν πλαστή:
Ακούω μιάν πουμπουρκάν στην πόρταν
τζιαι ππέφτ' η πόρτα χαμαί σωστή
τζιαι μ'έναν βρύχος τζι' έναν χωχών
έδωκεν έσσω το Τουρκολόιν.
Εγιώ τιτσίρα, μεσοντυμένη,
που την πολλήν μου την αντροπήν
έμεινα μεσ' στα δέντρα χωσμένη
τζι' είχα τα μμάδκια μου σαν στραπήν.

130

Επερικκοιούνταν να μούν να σφάξουν
να μούν ν' αρπάξουσιν, τζιαι πριχού
που την αυλήν κόμα να δκιαλλάξουν
έμπην της πόρτας κατά λαχού
αρματωμένος ευτύς ο αρφός μου
τζι' ούλλα που νάμπηκεν ο Θεός μου.
Λαλεί τους· – Τούρκ'οι, σταθήτε πίσω·
αν ηδκιαλλάξετε ασσιελλιάν
εν να βουττήσω να σας μελίσω·
τζιαι τζιείν' επαίξαν μιάν πιστολιάν.

140

Ότι τζι' ακούστην η πιστολιά τους
ευτύς σκουλλίζει τον ο θυμός
τζι' επλατυδικιάστητζιεν ομπροστά τους
τζι' εγίνην κότσεινος τζιαι χλωμός
τζιαι θαμπωμένος απού το γαίμαν
άρτζιεψεν πόλεμον τζι' επολέμαν·
τάρματα πκιόν εστραφτοκοπούσαν,
επουμπουρίζαν οι πιστολιές
τζιαι τα κορμιά εκουτρομπελλούσαν
κατακομμένα που τες παλιές.

150

Έτυσσιεν ένας να με πεισκάση
τζι' έρκετουν ούλλα τον ποταμόν,
ούλλα τον σίφφουναν να με πκιάση
τζι' εφώναξα του με τον θυμόν:
-Φύε, παράπλασμαν, μέν με πκιάσης,
φύε κοντά μου μέν κοστερκάσης.
Έβλεπου πάνω μου μεν δικλήσης
γιατι στραώννει σε ο σταυρός.
Έβλεπου πάνω μου μέν τανύσης,
γιατι μεινείσκεις ευτύς λορός.

160

Σύρνω την τσάππαν μου πηλωμένην
να τον ηρτώσω μεσ' στα μυαλά
μα τζιείνος έρριψεν με φυρμένην
με μιαν γροθκιάν του μεσ' στα πηλά.
Δεν είχα μάναν, δεν είχα τζιύρην
μήτε κανέναν να με ποφύρη
τζιαι πκιόν δεν ένωθα, θκειούλλα, τάξην·
έμεινα τέλεια σαν την νεκρήν·
ήτουν καλλιόν μου νείεν με σφάξη
παρά να ζζιιώ 'τσι ζωήν πικρήν.

170

Ύστερα, πώφερα τα μυαλά μου,
άκουσα τούρτζιτζιην συντυσσιάν·
είδα Τουρκούδες πολλές κοντά μου
τζι' εφόρουν τούρτζιτζιην φορεσσιάν·
τούρτζικον σπίτιν, τούρτζικα ούλλα,
που νείεν μεν είεν πλαστώ, θκειούλλα.
Γυρέυκω· έλειπεν ο σταυρός μου,
πούχα κρεμμάμενον στον λαιμόν.
Αχ! είπα· αρνήθην με ο Χριστός μου
τζιαι πκιόν εγύρευκα σκοτωμόν.

180

Γύριση μέρα πρίν να χαράξη,
πριχού να κράξουν οι πετεινοί,
τζιαι κόμα πλάσμαν πρίν να δκιαλλάξη
μεσ' σ' τζιείν την Χώραν την σκοτεινήν,
με τουν τον μπέην, πού να λορώση,
παίρνουν με κάμποσες τζιαι καμπόσοι
σ' έναν καράβιν σαρπαρισμένον
τζι' ήύρεν τον άνεμον περισσόν
τζι' ευτύς ελάμνισεν το κλεισμένον
τζι' ήρταμεν ίσσια στην Λεμεσόν.

190

Πάσκισε, θκειούλλα μου, να γλυτώσω
τζιαι σαν να χτίζης μιάν εκκλησιάν.
-Μπορώ το γαίμαν μου να σσιονώσω,
μα δεν σε 'φήννω μεσ' στην Τουρτζιάν·
μπορώ τον κόσμον να τον χαλάσω,
για ναύρω τρόπον να σε ποσπάσω.
-Νά, δκυό γρουσά ν' άψης δκυό λαμπάες
στην Παναγίαν τζι' εις τον Χριστόν·
κάμε παράκλησην με παπάες
να βοηθήσουν να ποσπαστώ.

200

Βκαίνν' η γερόντισσα, πκιάννει στράταν
τζιαι μπαίνν' ο Μπέης με μιάν Τουρκούν
τζυπαρισσόκορμην, μαυρομμάταν,
μεσόγλωμην τζιαι στεγνοβουκκούν.
Θωρεί την καλήν του δαρκωμένην·
στα γόνατά της πουκουπισμένην.
Λαλεί της: Είντα 'σαιεις, Κιουλσαπά μου,
τζι' είσαι κλαμένη πάλε τωρά;
Που τον κ'αιρόν που σ' έχω μιτά μου,
δεν είδες στάξην τζι' εσού χαράν.

210

Έχω σε μεσ' στα γρουσά χωσμένην,
είσαι χωσμένη μεσ' στα καλά
είντα σαιεις τζι' είσαι πάντα κλαμένη
τζιαι η μουτσούνα σου δεν γελά;
Αν έσαιεις τίποτε που σε λείπει,
πέ μου· γιατί να σε τρώη η λύπη;
Αν πής που σκλάβες; έσαιεις βριμίδιν·
αν πής που σκλάβους; έσαιεις κοπήν·
αν πής που ρούχα, που στολίδιν;
έχω σου στοίβες, δεν θέλω πείν.

Εσέν 'πο ούλλες σας, Κιουλσαπά μου,
ήρτεν η σόρτα σου βολικά
τζι' έππεσες άρπα στα μερτικά μου
για να δκιαβαίννης βασιλικά.
Είντα κακόν εν τούτον μιτά σου
τζι' έν ημπορεί να χαρή η καρδικιά σου;
αν τύχ'η κ'' είπεν καμμιά Ρωμαίσσα
πως έσσιεις Τούρκον να σ' αγαπά
τζιαι η καρκιά σου κρούζη που μέσα,
πέ μου το, μεν κρυφτής, Κιουλσαπά.

Κάμνω να κλάψουν ευτύς μανάες,
τον κόσμον κάμνω τον γερημιάν·
στήννω σου πύρκους με τζιεφαλάες,
στήννω σου κάστρα με τα κορμιά·
κάμνω σου θάλασσαν με το γαίμαν
ευτύς σ' αι βρίσκω πκοιός εν το θέμαν.
Τζι' αν θέλῃς, σφάξε τον μανισσιή σου,
αν θέλῃς, κάψε τον ζωντανόν,
αν θέλῃς, μέλισ' τον απατή σου,
ναύρης σιούρκασην τζιαι παμόν.

240

-Μούλλωσε, μεν μου πής παραπάνω·
δεν θέλω φόνους τζιαι ματζιελλειά·
ακούω τζι' έν μπορώ νανασάνω·
βρίξε πκιόν πε μου για τα παλιά.
Εμέναν άλλος εν ο καμός μου:
ζιούν οι γονιοί μου τζιαι ζιή τζι' ο αρφός μου;
-Ο ένας, ενιξέρῃς, ο γονιός σου·
να πώ το ψέμαν είντα φελά;
όμως η μάνα σου τζι' ο αρφός σου
ζιούσιν τζι' οι δκυό τους τζι' έν τζιαι καλά.

250

Τούτ' η χανούμισσα η νιώτατη
ήτουν κλαμένη μεσ' στα στενά,
που τον αγάν της ήτουν φευκάτη
τζιαι για να μεν μείνη να πεινά,
άησ' την έσσω να ζζιή μιτά μας,
νάν με τες άλλες σκλάβες κοντά μας.
Τότες ο Μπέης δειπνά τζιαι φεύκει
τζιαι πάει έσσω του Χατζ'αλά
τζιαι η χαρά του τζιεί περισσεύκει,
γιατ' ήτουν φίλοι τζι' οι δκυό πολλά.

260

-Τότες ρωτά η τζιυρά την ξένην
μισοκλαμένη τζιαι σιανά
πως την λαλούσιν τζιαι πόθθεν ένι
τζιαι πως ευρέθην μεσ' στα στεν'α.
-Μεν μ' αρωτάς, τζιυρά μου, τζι' η καμένη
είμαι πολλές πίκρες ποτισμένη.
Είμαι νωστάρμαστη με τρείς άλλες
μ' έναν τζι' οι τέσσερεις ασκερλήν
τζι' ελοοφέραμεν τες προάλλες
τζιαι το κακόν εγίνην πολλύν.

270

Έσσειει που τότες καστιορούν με
τζιαι μέραν νύχταν ξητιμασιές·
ό,τι τζιαν τύσση κακολοούν με·
η φάκκα πάνω της Αϊσιές.
Άννοιξα τζι' εβκήκα γιάλι γιάλι
τζι' έπκιασα στράταν τζι' όπου με βκάλη.
Είμαι, χανούμγκατη, που την Χώραν
τζιαι που γενιάν τζιαι σόρταν καλήν·
που νείεν κάψ' ο Θεός την ώραν
που εγεννιούμουν εις το σελλίν.

280

Ήρτεν η Πέφτη τζιαι, πρίν σιγράση,
τριβιτζιασμέν' η Τουρκού σσιυφτή
θωρεί π' αππέσω που το καφάσιν
τζι' η ρκά χαρούμενη τζιαι βκιαστή
έρκετουν έσσω της 'σκομαχώντα.
Πέμπει τεσ κλάβες ευτύς βουρώντα
τζιαι πάν κι' εφέραν της την κοντά της.
Τζο' είδαν πως ένεψεν την τζιυράν
τζι' ευτύς εφύασιν π' ομπροστά της

τζι' αρκέφκ' η ρκά γεμάτη χαράν:

290

-Ήρτεν, Ελένη μου, ο αρφός σου
τζι' εκούτσισιά του τα μια χαρά
τζι' εσυνορτζιάσαμεν τον φευκόν σου
τζι' εν το καράβιν τζιαι καρτερά.
Άρκοψες νάσαι συνορκ'ιασμένη,
νάσαι σασμένη, περιποιμένη,
τζι' εν να σου φέρω τζι' εν να φορήσης,
ρούχα τους ναύτες μιάν φορησιάν,
να βκης μιτά μου να μου κλουθήσης
εις τον γιαλόν σε μιάν εκκλησιάν.

300

Η Αϊσσιέ, π' ακούει χωσμένη
που την αρκήν ως την υστερκάν,
σσιονώννετ' έσσω σαν πελλαμένη
τζιαι βάλλει μιαν φωνήν εις την ρκάν:
-Εις τον Χριστόν μας τζι' εις τα παιδικιά σου,
να φέρης δκυό φορησιές μιτά σου·
λαλούν με Άνναν τζι' είμ' αρπαμένη
από την Χίον, τζιαι ταπισών

είμαι η άχαρη πουλημένη
τζιαι γορασμένη στην Λεμεσό.

310

Κόρη μου, σφάζουν μας σαν αρνάες·
βρίξε, για όνομαν του Θεού.
Δεν είδες, κόρη μου, οι Δεσποτάες
είνταν πωπάθασιν τζιαμπροού;
Βλέπεστε, κόρη μου, με τον νούν σας,
να μεν πολλύνετε τους καμούς σας.
Εγιώ 'ν να φύω τζι' εσείς σαστήτε·
να μεν σας νώση η μιά σας μερκά,
αν πεθυμάτε να ποσπαστήτε.
Είπεν τους. Τζι' έφυεν πκιόν η ρκά.

320

Αρκέψαν πκιόν να περιποιθούσιν
τζιαι τους αγιούς να τάσσουν τζιερκά
τζιαι τους αγιούς να παρακαλούσιν,
για νάρτ' η ώρα πων νάρτ' η ρκά.
Έρτεν ο μπέης τζι' ενέην έσσω τζι' είδεν
την τζι' άψεν ευτύς π'αππέσσω.
Λαλεί· χαίρ ολλά, Κιουλσαπά μου!

θωρώ τα χ'είλη σου γελαστά,
είσαι χαρούμενη τζι' η καρδικιά μου
που την χαράν φτεροπετά.

330

Πάλ' εν να γράψω για τους γονιούς σου,
πάλ' εν να μάθω τζιαι να σου πώ,
να σε ποσπάσω που τους καμούς σου
να μ' αγαπάς τζιαι να σ' αγαπώ.
Ψής τζι' ο παράδεισος εν ομπρός μου
τζι' ο κόσμος ούλλος ψής τζι' εν δικός μου.
Έδκιουν το γαίμαν μου να ξεννοιάσης
να σου γυρίσ' η πλήξη χαρά,
για να σε δώ να χαμογελάσης.
για να σε δω σαν είσαι τωρά.

340

Είδα σε τζι' άννοιξεν η καρκιά μου·
ποττέ μου δεν είδα έτσι χαράν·
θέλω να σσιαίρεσαι, Κιουλσαπά μου,
να σ' εύρω τζι' άρκοψες σαν τωρά.
-Ένας Θεός ηξέρει που πάνω·
μπορεί να σσιαίρουμαι

παραπάνω· μπορεί να σσιαίρουμ'
εγίω περιτού· μπορεί να πλήσσης εσού πολλά·
στον κόσμο γένεται η βουλή του
τζι' είνου ταθώρητου στα ψηλά.

350

‘Ο, τ’ εν γραφτόν σου τζι’ εσέν τζι’ εμέναν
απού τον Πλάστην μας εν δεχτόν·
για νάν’ ο άνθρωπος πάντα έναν
εν εν, Αλή (μ)πεη, βολετόν.
-Τούτα τα λόγια σου τα μελένα
που την καρκιάν σου εν εβκαρμένα·
τζι’ εν ούλλον δίτζιον τζιαι μετρημένος
ο κάθε λόος σου που λαλείς.
τζι’ ευτύς χαρούμενος τζι’ αππωμένος
δειπνά τζι’ εξέβητζιεν ο Αλής.

360

Γύριση μέρα λαλεί: σαστήτε
ούλλες οι σκλάβες τα δειλινά
να πάτε νάκκον να δκιανευτήτε
εις τα περβόλια τζι’ εις τα στενά.
Παρασιευκήν ημέραν εν’ κρίμαν

νάσαστον έσσω σαν μεσ' στο μνήμαν.
Εσού, Αϊσιέ, να μεν πας μιτά τους·
με τουν' τα ρούχα σου δεν φελάς
τζιαι δεν ταιρκάζουν με τα δικά τους,
να μεν αντρέπονται που τους λάς.

370

Έρτεν το δείλις τζι' οι σκλάβες πάσιν
να δκιανευτούσιν τζι'αι να χαρούν
τζιαι τζιείνες πόσσω που το καφάσιν
θωρούν την στράταν κ'αι καρτερούν·
τζι' είχαν χαράν τζι' εστενεχωρκούνταν
τζι' απού τα σσιαίρουνταν εθαρκούνταν
πως ήτουν Πάσκαν τους τζιείν' η μέρα,
πως ήτουν ζάχαρης οι καμοί
τζι' απού τα 'δέ τζιαπού τα καρτέρα
πως ήτουν γρόνος η σταλαμή.

380

Βουττά ο ήλιος τζιη ρκά εφάνην
τζι αντάν την είδασιν πκιόν την ρκάν,
σγιάν να ποσπαστήκαν με φερμάνιν
απού την μαύρην κρεμμασταρκάν.

Έρκεται τζι εμπήκεν ποσταμένη,
δικιά τους τα ρούχα τρεμουσσιασμένη
τζιαι-“Γληοράτε, βκιαστήτε νάκκον,
να βκούμεν έξω με το καλόν
τζιαι καρτερούν μας άλλοι στον λάκκον
τζι’ άλλοι στην βάρκαν εις τον γιαλόν”.

390

Ότι τζι εντυθήκαν τζι εξεβήκαν
τέσσερ’ ασιέλλια τζι έναν τζιαιρόν
εις την Μητρόπολην ευρεθήκαν
τζι ελακκοσύρναν ναύτες νερόν.
Ήτουν ο αρφός της με τα κοπέλλια
του караβκιού τζιαι με τα βαρέλλια
τάχα πως ήρτασιν για να πκιάσουν
νάκκον νερόν που την εκκλησιάν·
μήαρε ήρταν για να ποσπάσουν
τες δκυό κοπέλλες που την Τουρτζιάν.

400

Λαλούν της: Θκειούλλα ΧατζηΜαρία,
εν ν’αγρυπνούμεν στες εκκλησιές
για σεν που γίνηκες η αιτία
τζι εποσπαστήκαμεν δκυό φτωσιές.
τζιαι ευτύς αρπάξαν με τα κοπέλλια

πως ετανούσαν εις τα βαρέλλια·
τζιαι μεσ' στην βάρκαν εκατεβήκαν
τζιαι μεσ' στην βάρκαν με δκυό κουπκιές
εις το καράβιν τους ευρεθήκαν
τζιαι ποσπασμένες τζιαι χαροπκοιές.

410

Που το καράβιν πκιόν εδικλούσαν
τζι είχαν ταμμάτιν τους στην στερκάν·
τζιαι τον Θεόν επαρακαλούσαν
να ξαναδούσιν νάκκον την ρκάν.
Πώξω η ρκά που κρυφοπελλέταν
που την πολλήν την χαράν επέταν.
Τότες ευτύς τα παννιά ορσάραν
τζι επκιάσαν πέλαος τον γιαλόν,
τον Κάβο-γάττην εκαβαντζάραν
τζιαι πκιόν επήαν εις το καλόν.

